

Een mond vol bramen

gedichten

Theo Aalberse

e-mail: theoman@casema.nl

website: <http://theoman.webdocument.nl>

Voor Bep,

september 2008

Met dank aan Marca en Jean-Paul.

*De weg is als geschilderd
in alle tinten grijs
als een machtige grisaille.
Want alles is zo stil.
De bomen statig en zo roerloos
in de waze mist.
De ruwe storm
zal nu wel elders woeden.
En aan het donk're water
een reiger, als van steen.
Ik voeg me in dit beeld
en wacht met bloedrode gedachten
op iets vol onheil
dat nog moet gebeuren.*

*Bijna alles van jou
ben ik kwijt.
Je stem en je gebaren.
Je schaterlach, je tranen.
Het was ook maar zo kort
dat ik je dacht te kennen.
Een enkele tik-tak
van een klokke-omwegang.
Alleen de glimlach in je ogen
moet nog ergens zijn.*

*En kijk, daar is het kleine park
dat mij als voorbeeld diende,
waar 't leven zo gelukkig werd gespeeld.
't Geluid van de metalen hekjes
die klikten bij het sluiten.
Een kind dat rende met een hond,
de flarden van gesprekken.
Ik dacht dat alles waarheid was
en dat de koude oosterwind
hier nooit zou kunnen waaien.
Met afkeer wijs ik anderen
op mijn bevroren vreugde.*

*Ik zal naar de Olympus gaan
en zien of alle goden daar nog wonen.
Dan zal ik vragen mij te zeggen
wat schoonheid is en troost.
En zoeken naar het woud van Pan
om tuilen van welluidendheid te vinden
waarin ik slapen kan
zodat ik niet meer weet.*

*Mijn gedachten zijn
zoals een tuin,
vol tinten op een wijds palet
van Sisley of Renoir.
En alles leidt mij af
van wat ik denken wil.
Hoe langer ik probeer
de kleuren te ontwijken.
Hoe grimmiger en star
de bloesems mij verwijten.*

*Kijk hier maar niet meer rond
want alles is nu weg.
En zoek niet meer
naar wat je dacht te vinden.
Mijn tuin is leeg
de perken kaal.
De hovenier deed wat ik vroeg.
Hij maaide kleur en geur
en snikkend wierp hij
groei en bloei bijeen.*

*Ik loop hier rond
op deze barre vlakte.
De spijt die ik nu voel
verandert al in schaamte.
Een enkele roos
die 't snoeien overleefde
kijkt mij verbitterd aan.
Ik wend mij af
om erger te voorkomen.*

*Alles brak,
het licht en het geluid.
Alles brak,
de horizon en de gekleurde verten.
Alles brak,
de woorden en de tijd.
En aan mijn voeten
al het bonte bloeien, zo geknakt.
Alles brak.*

*Zo stil lig ik in mijn alleen zijn
met boven mij, dicht bij mijn adem
een dak van koele, witte nevel.
En zo vertrouwd, dit bed van gras,
dit kussen tussen anemonen.
De roerloosheid van alles.
Zou er een lied bestaan
dat mij weer wakker zingt?
Een woordloos lied
dat ik niet kan weerstaan?*

*Een klankrijk madrigaal te horen
dat nog nooit gezongen is.
Of een kleurrijk doek te zien
dat geen palet verliet.
En het geurig fruit te proeven
dat nooit werd geoogst.
Waarom wil mijn hand steeds reiken
naar wat nooit bestond?*

*Een kisse leegte
slaapt nu in mijn tuin,
zo vast,
dat heel mijn wezen hier verstart.
De tonen van het koude fluiten
zwerven als strepen zonder melodie.
Alleen het wrede vlijm
van nodeloze woorden
sniijdt kerven in de tijd.*

*De nacht die mij als kleding dient
is zwart met hier en daar wat grijs.
Ik ben een speelbal voor de wind,
zo leeg,
zo zonder zwaarte.
Het rillen op mijn huid
als klam geschreven woorden.
En zo doorzichtig zijn de vragen
dat antwoorden hier niet nodig zijn.
Zo helder blauw,
de rust,
en alles zonder dwingen.*

*De tijd verjaagt de wisseling van licht
en alles is nu zonder vorm of kleur.*

*Al was er maar wat schemerlicht
om schaduwen te zien.*

*Ja, zo doorschijnend is mijn zijn
dat denken hier onmogelijk is.*

*Alleen zijn, wil ik nu
en wachten op een barst
in de verlatenheid.*

*Het moet er allemaal nog zijn
het hopen, de beloftes.
De warmte is zo diep
in dit braakliggend veld.
En mijn holheid is zo voelbaar
zoals de stilte hoorbaar is.
Campanula's zullen weer klinken
helder blauw, vol met geheimen
en het zangerig gefluister
van de roze egelantieren.*

*Ver weg, achter het bomengeruis
proberen de kraaien te zingen.
Een zwart schrapend lied, zonder wijs,
als een zaag in de tijd.
Het grijpen naar de laatste roos.
Voor mij de vijver, doods en diep,
waar iedere herinnering
door mij verdronken is.*

*Als een onnodig ding van steen,
bemost, als was er geen verleden
lig ik en hoop op nieuwe klanken
die broos en ijl mijn oor bereiken.
En enig licht
dat vraagt om 't openen van mijn ogen.
Een warme traan
die vrieskou wil ontdooien.*

*De melodie die ik verneem
waart warmend langs mijn huid.
Zo groenig-blauw en troostend.*

*Ik voel de glimlach van mijn mond
die alle dorheid doet verwaaien.
Steeds weer die melodie
en het bevrijdend zuchten.*

*Mijn tuin zindert
van goede wil.
De nieuwe warmte in de grond
koestert mijn uitgestrekte armen.
Het wankele vermoeden
en de gedurfde hoop
zijn bodes van beloftes.
Ik wacht,
want ik moet wachten.*

*Na het verval en 't wissen
van de tranen
keert het blanke lied terug
als een niet te stoppen canon.
Een overvloed van bloei
die als berusting
op zoek is naar een plek.
Een nieuwe ruimte
want alles zal weer tieren
in mijn tuin,
waarin ik jouw gelaat ontwaar,
heel soms.*

*En alles is nog stil
bij 't eerste zonnelicht,
dat schijnt op 't dorre hout.
Ik zing mijn laatste elegie
en rood kleuren mijn laatste tranen
van mijn verkleumde droom.
De merels zoeken naar hun lied
van geel en van oranje-rood.
Is dit mijn madrigaal?
Het lied dat alles in mij wekt?*

*Als een machtig, helderlicho wezen
wiekt het ochtendlicht
over mijn zo dor gewaande tuin.
En in mij zijn de echo's van gedachten
die dulden en geduldig zijn.
Met grote teugen drink ik
uit de kom van goede wil.
En ik begin aan het verheugen
zoals mijn tuin, nu zo bedachtzaam,
zich overgeeft aan rijke tooi
van nieuwe, bonte kelken
en de kleurengeur
van trotse, witte bloesems.*

*Een symfonie met nieuwe tonen
speelt om mij heen.
Ik zal mijn tuin betreden
en dansen tussen
klaprozen en de weigelia.
En soms hoor ik jouw stem.
Een lied met de herinnering
die niet meer kwelt
maar dierbaar is geworden.*

*Tussen de baldadige verbena
en de jubelende lupines,
waar gele vlinders
hun fladderend zonfeest vieren
voel ik mij bewegingloos
als een verwonderd beeld.*

*Hier ben ik thuis.
De tuin is in mij.
Ik ben de tuin.
Het lied dat zo onmisbaar is
verandert in een schaterlach.*

*Ik sta hier als een trotse faun
tussen bomen zwaar van peren
en struiken rood van bessen.*

*Roep mij, geef mij nieuwe namen.
Je zult me vinden,
liggend in een veld ranonkels,
de armen tussen de pioenen.*

*Ik adem op het ritme van het lied,
wachtend op een nieuwe droom.
En in mijn mond
een overvloed van bramen.*

